

Koneita ja ihmisiä – Haastatteludialogi

Kuvataiteilija Anna-Leena Vilhunen (vastaukset) ja tutkija Jussi A. Saarinen (kysymykset)

Jussi A. Saarinen on filosofi, joka tutkii taiteellista luovuutta sekä maalaamiseen liittyviä mielentiloja ja kokemuksia.

1 Kuvataiteilijan lisäksi olet psykodynaaminen kuvataidepsykoterapeutti. Tätä taustaa vasten onkin kiinnostavaa, että olet luonnehtinut maalaamista välittämiseksi, tilan tekemiseksi ja ehkä hoitamiseksi. Miten taiteilijan ja psykoterapeutin roolit vaikuttavat toisiinsa, vai pyritkö tietoisesti pitämään ne erillään?

Olen kiinnostunut välittämisen ja hoitamisen käsitteistä nimenomaan taiteellisen työskentelyni kautta. Siveltimen veto yhdistää ja erottaa. Se on rajaamista ja eräänlaista yhteydenpitoa, välittämistä. Sana välittäminen voi merkitä myös huolenpitoa, hoivaa tai hoitamista. Se on yksi syy siihen, että minusta tuli myös psykoterapeutti. Olen kuvataiteilijan ja kuvataidepsykoterapeutin kaksoisroolissa. Pidän roolit erillään toisistaan, mutta en olisi toisessa se, mikä olen, ilman toista. Jo ennen taideopintoja hankittu terveydenhoitoalan koulutus mahdollisti psykoterapiaopinnot.

Sekä taiteilijana että psykoterapeutina olen samankaltaisten kysymysten äärellä. Taiteilijana en elä ympäristöstäni erillisessä kuplassa, en keksi asioita tyhjistä. Muutan, tulkitseen ja tuon esiin. Haluan sanoa, että välittämisen eri merkitykset avaavat hyvin maalaamista ja siihen liittyviä perustavia kysymyksiä. Käsitteiden paljon tilaan ja rajoihin liittyviä kysymyksiä myös terapiatyössä. Kuvan käyttämisestä verbaalisen keskustelun rinnalla kuvataidepsykoterapiassa voi olla apua asiakkaan psyykkisissä vaikeuksissa. Psykoterapia on tavoitteellista ja sopimuksenvaraista toimintaa, jota asiakas ja psykoterapeutti tekevät yhteistyössä. Se perustuu luottamukseen.

Teen taiteilijana tilaa kuullottavilla, peittäville ja rouheilla maalikerroksilla jollekin, joka ei ole pelkästään tuttua ja ilmeistä. Maalaaminen on keino välittää jo(s)takin sekä tehdä tilaa jollekin uudelle. Siveltimen veto jättää kankaalle jäljen, työvaiheet saavat näkyä. Taide ei lähtökohtaisesti ole hyvän tekemistä tai lohduttavaa. Se pyrkii riippumattomuuteen. Se on kertomista ja epämääräisen tutkimista. Psykoterapiassakin ollaan epämääräisen äärellä, siinäkin on lupa hämmästellä.

2 Olet jo pitkään yhdistänyt maalauksissasi vanhemmuuden, leikin, rakentamisen ja vaaran teemoja mm. asfalttijyrsemiin, lumiauroihin ja lastenrattaisiin. Voitko kertoa näiden sisältöjen taustoista ja merkityksistä?

Teos *Osa maailmaa* (2006) oli tm•gallerian näyttelyssäni 2007, ja Helsingin taidemuseo hankki sen kokoelmiinsa. Teos ei ole mukana tässä näyttelyssä. Siihen liittyy omakohtainen kertomus kuorma-auton alle jäämisen vaarasta. Tällä aikuisen näkökulmasta kertomallani tarinalla on yhteys kiinnostukseeni kuorma-autoja ja työkonetta kohtaan: "...Äiti työntää pikkuveljeä lastenvaunuissa, minä hyppelen edellä. Saavumme tienristeykseen, minä ensin ja äiti perässä. Alas mäkeä kohti meitä vyöryy kuorma-auto, mutta minä en näe sitä, enkä kuule, hyppelen vain. Pysähdy! Äiti huutaa silloin kovalla äänellä. Pysähdyn vaistomaisesti, ja samassa aivan edessäni jarruttaa valtavan kokoinen kuorma-auto renkaat kirskuen. Ymmärrän: minä en ole enää vauva, niin kuin pikkuveli on. Äiti voi huutaa, mutta pysähdyttävä minun on itse, ellen halua jäädä kuorma-auton alle. On tyydyttävä olemaan osa maailmaa..." (Ote kirjoituksestani Saippuakupliin ulottumisesta katalogissa *Anna-Leena Vilhunen, Maalauksia Paintings Gemälde 2001-2007, 2007*).

Maata kaivavassa kaivinkoneessa on jotain, joka innostaa ja samalla hämmäntää. Minua hivelee työkonoiden toiminnan järjestelmällisyys ja salaperäinen maskuliininen kauneus. Ne rikkovat, runtelevat, ne eivät ole vain lapsenomaisesti kiehtovia tai vain vaarallisia. Mietin tehokentämiseen liittyviä yhteiskunnallisia ristiriitaisuuksia. Lapsena leikin paljon nukeilla ja joskus myös leikkikuormureilla, mutta oikeaa kaivinkonetta en aio opetella käyttämään.

Nukenvaunut-teeman teokset (2020–2021) perustuvat muistoon leikistä, jossa harjoittelimme isovanhemmuutta ja vanhemmuutta. Työnsimme nukkevauvaa vaunuissa, minä olen nukan mummo ja nyt jo aikuinen lapseni sen äiti. Pieni lapsi tarvitsee ainakin kaksi askelta samaan matkaan ja aika-yksikköön kuin aikuinen yhteen askeleeseen. Nukenvaunut ja lastenrattaat ovat kuljetus- tai liikkumisvälineitä. Ne ovat osa liikennettä, kuten myös kuorma-autot ja tietyömaita muokkaavat työkonet, ja liikennekin on ihmisten välistä vuoro-vaikutusta.

Valkoinen asfalttijyrsin -teoksen (2021) lähtökohta on valokuvani pitkästä vaaleanharmaasta asfalttijyrsestä. Se on kuin jokin iso eläin, paksu kirahvi tai sarvikuono. Teos *Lumiaura ja lapsi* (2021) perustuu puolestaan muistikuvaani lapsuudesta. Lumiaura lähestyi takaa. Hyppäsimme veljeni kanssa iloisiin tiensivuihin lumipenkaan odottamaan auran lumisuihkua. Kuljettaja huomasi meidät, tuli ulos ohjaamosta ja sanoi, että leikki on vaarallista. Tajusimme sen vasta silloin. Halusin maalata teokseen olon lumen pölyämisestä, kontrastin keveydestä ja uhkasta.

Etsin syvyyksistä pinnalle nostettavaa, vertaan sitä kaivinkonoiden ja poravaunujen työhön ja jopa lumisohjossa rattaita työntävän vanhemman kiireeseen. Vertaan työskentelyäni rakentamisen eri vaiheisiin. Olen edelleen osa maailmaa, ainakin niin kauan kuin maalaan.

3 Voisitko kertoa hieman tarkemmin maalaamisprosessistasi? Milloin tiedät teoksen olevan valmis?

Kun katson kadulla liikkuessani kaivuria, en näe sitä tarkasti, en tunnista vuosimallia tai valmistajaa enkä ole kiinnostunut sen teknisistä yksityiskohdista. Pääni kääntyy myös kohdatesani pikkulapsia. Teen havaintoja ohikiitävinä hetkinä, usein tutun arkisesta ja rujosta. Voin muokata teosta maalaamisen keinoin vapaasti. Haluan ylittää rajoja.

Teen uusia kerroksia, maalauspintaan kertyy kolmiulotteista massaa, sen paksuus ja ohuus ovat tietoisia valintoja. Työskentelyssäni on ekspressiivistä syvyyksien kaivamista, vertaan sitä kaivinkonoiden ja poravaunujen käyttöön. Etsin pinnalle nostettavaa, jotakin, josta on visuaalinen haju, muisto tai kokemus.

Maalaaminen on instrumenttini, väline hahmottaa maailmaa. Soitan maalia. En maala huvikseni, vaikka myönnän, että voin nauraa itseseni kun näen maalaustani muistuttavan kuorma-auton kadulla. Tekeminen voi sinänsä olla palkitsevaa huolimatta sen työläydestä. Vaikeaa ja samalla kiehtovaa on työhön liittyvien päätösten hitaus ja prosessin epämääräisyys. Pidän ponnistelusta. Haluaisin maalata painavaa kevyesti.

Kuten edellä kävi ilmi, työskentelyssäni on sekä sisällön että muodon toistoa, samojen teemojen tutkimista. Näistähän taiteilijoiden yksilöllisen ja tunnistettavan tyylin voidaan ainakin osittain olettaa koostuvan. Tapanani on maalata kuten kirjoitan: levittäydyn, rikon, lisään, poistan ja kokoan taas uudelleen. Syvennän toistumisen ja toistamisen kautta. Käytän aikaa. Teos on valmis kunnes siihen ei enää voi lisätä tai poistaa siitä mitään.

4 Maalauksesi ovat varsin värikylläisiä ja ekspressiivisiä. Miten kuvailisit värienkäyttöäsi, siveltimenjälkeäsi sekä suhdettasi maaliin työskentelymateriaalina?

Puhun väristä sen sävyn ja esimerkiksi sen kirkkauteen ja kylläisyyteen liittyvien ominaisuuksien lisäksi työskentelymateriaalina. Se on maalia, jossa on pigmenttejä eli väriaineita ja käyttötarkoitukseen soveltuvaa sideainetta. Tärkeää on maalin kulloinkin juoksevuus- ja läpikuultavuusaste. Ne ovat keinoja muun muassa tilavaikutelman ilmaisemiseen. Säätelen myös siveltimen vedon nopeutta eli maalaamisen tempoa. Siihen vaikuttaa myös maalauspohjan liukkaus.

Kerroksia voi syntyä paljon. Maalilla on massaa, sitä voi veistää ja sivellä, ja siitä voi tehdä kerroksia, se voi olla kuultavaa tai peittävää tai jotain siltä väliltä. Värit ovat suhteellisia ja epäitsenäisiä, ne saavat näkyä. Väri voi soida. Suhde maaliin värinä ja työskentelymateriaalina on sen virittämistä – siihen, että katse ei 'tökkää' eikä herätä kysymystä, miksi tuo on tuossa tuommainen. Värienkäytöllä voi siis ilmaista jotain, kertoa tarinoita, väittää, värittää ja painottaa. Värien yhdistämisellä voi osua johonkin, joka ei ole liian itsestäänselvää.

Käytän eri muotoisia ja eri kokoisia siveltimiä. Säädän kosketuksen voimakkuutta hipaisusta raskaaseen painamiseen. Voin kaapia ja raapia palettiveitsillä. Siirtelen työhuoneella teoksia vierekkäin ja katson mitä ne tuntuivat sanovan toisilleen. Teos ei synny ilman sitä kaivamista ja omakohtaisuutta. Prosessissa on monia lähes sattumanvaraisia vaiheita. Työn jälki saa näkyä.

Minua kiinnostaa se, mitä kuva tai maalaus on. Maalaus ei välttämättä viittaa mihinkään itsensä ulkopuoliseen, se ei kuvaa jotakin esittävää, abstraktia tai jotain siltä väliltä, puoliabstraktia. Se vain on, mutta ei (koskaan) täysin irrallaan kontekstista. Mietin, riippuuko se siitä, kuka katsoo, miten se nähdään.

5 Olet kutsunut maalaamista myös vuorovaikutukseksi. Kenen tai minkä kanssa olet maalatessasi vuorovaikutuksessa, ja minkälaista tämä kanssakäyminen on luonteeltaan? Oletettavasti teosten yleisö on myös jollain tapaa olennainen osa työskentelyäsi.

Kerron tarinoita maalaamalla. Maalaan useaa teosta samanaikaisesti ja yleensä kaikkia pitkään. Teosten väriyhdistelmissä ja sisällöissä toistuu jokin tuttuus huolimatta siitä, että luulen keksineeni jotain uutta. Maalaamiseen liittyvä sisäinen puhe ei synny ilman yhteyttä toisiin ihmisiin ja ympäristöön. Tarvitaan myös vastaanottamista.

Näyttelyn pitäminen ja maalaaminen on esiintymistä ja esille tuomista. Se on vuorovaikutukseen antautumista ja siinä oloa. Teokset peilaavat ja ruokkivat toisiaan ja keskustelvat keskenään. Ne jatkavat keskustelua näyttelytilassa myös yleisön kanssa. Se, kun kohtaan siellä yleisöä ja kun ihmiset kertovat näkökulmistaan, voi tuottaa minulle uusia hedelmällisiä oivalluksia.

Vuorovaikutusta toisten ihmisten ja itsen (eri särmien) välillä on, ilman tarkkaa sanallistamisen vaatimusta. Eihän sanat, puhe, kirjoitus, verbalisointi, ole koskaan aukotonta tai tarkkaa. Maalaan, vaikka en pysty tai halua vastata tyhjentävästi, että miksi. On esitetty, että visuaalisen taideteoksen sisältöä ei voi tyhjentävästi typistää sanalliseksi väittämäksi tai propositioksi. Se toimii omin ehdoin. Jatkan tähän, että niillä on silti paljon yhteistä. Olen kiinnostunut monensuuntaisesta dialogista osana työskentelyä. Tutkitaan samaa maailmaa eri välineillä. Olemme toistemme liikkuvia peilejä ja yleisöjä, samanaikaisesti sekä itsellemme että toisillemme.

Saksalainen valokuvataiteilija Katharina Sieverding käsittelee taiteessaan paljon mahdollisuuksia ilmaista poliittisia ja globaaleja muutoksia. Hän sanoo dokumenttielokuvassa *Body of Truth* (2019): "Rajat ovat kaiken pahan alku. Minuutta ja toiseutta erottaa raja. Siitä, että minussa on toiseutta, ei työstä juuri kukaan." Saatan yksinkertaistaa, kun sanon, että Sieverding tarkoittanee rajoilla tässä kahlitsevaa ja väkivaltaista rajoittamista. Laajennan näkökulmaa: liitän erillisyyteen tai rajoihin myös myönteisiä mielikuvia. Kyky heijastaa toisen maailmaa ja kokemusta itsen sisällä tai sen kautta on myös psykoterapeuttisessa työskentelyssä varsin olennaista.

6 Näyttelykokonaisuudessa suuret työkoneet ja ihmiset "elävät" rinta rinnan aavistuksen jännitteisessä todellisuudessa. Esiin vaikuttaisi siis piirtyvän – tai oikeammin maalautuvan – erityislaatuinen maailmassa olemisen kokemus.

Kyllä, lähtökohtanani on ollut nuken- ja lastenvaunujen yhteys työkoneisiin. Se, vaikuttaako niiden rinnastaminen maalaamalla kummalta vai ei, ei ole keskeistä. Ajattelen, että työskentelyssäni ei ole kyse vain konkreettisista liikennevälineistä. Haaveenani on ulottua maalaamisella tarpeeksi syväle hehkuvaan todellisuuteen. Maalaaminen on minulle tutuin väline.

Taiteilijuuden ei tarvitse olla itsekeskeistä erikoisuuden korostamista tai romanttista neromyytin ylläpitoa. Se voi olla kutsumus ja kiinnostusta vuorovaikutukseen. Haluaisin jatkaa keskustelua taiteilijan vastuusta käyttää lahjojaan ja välittää maailmasta tekemällä työtään. Taide on välttämätöntä.

Machines and People – Dialogue

Visual artist Anna-Leena Vilhunen (answers) and Jussi A. Saarinen (questions).

Jussi A. Saarinen is a philosopher interested in artistic creativity and painters' experiences of painting.

Translated from Finnish by Jussi A. Saarinen

1 Besides being a painter you work as a psychodynamic art psychotherapist. Considering this background, it's interesting that you've described painting as a form of caring. You've also mentioned that it's a kind of attending to and making space for something. How do the roles of artist and psychotherapist influence each other in your work – or do you try to keep them separate?

I'm interested in the concept of caring specifically through my artistic work. The stroke of the brush unites and separates. It's an act of demarcation and communion, of caring. Besides denoting a feeling of concern or interest, the term 'care' also means to look after or tend to someone or something. It's one of the reasons I've also become a psychotherapist. I'm now in the dual role of visual artist and art psychotherapist. I keep these roles apart from each other, but I wouldn't be what I am in one role without the other. Prior to my art studies I completed an education in health care, which made it possible for me to train as a psychotherapist.

I deal with similar questions as an artist and a psychotherapist. As an artist, I don't live in a bubble divorced from my surroundings; I don't invent things out of nothing. I transform, interpret and bring forth. What I want to say is that caring in its various senses can help us to better understand painting and its fundamental questions. I deal with issues of space and boundaries all the time in my therapeutic practice as well. In art therapy, the use of images alongside verbal dialogue can really help in addressing the client's psychological issues. Psychotherapy is a goal-oriented and consensual activity conducted together by the client and the psychotherapist. It's built on trust.

By laying down translucent, opaque and coarse layers of paint, I make space for something that's not merely familiar and obvious. Painting is a way of caring for something and making room for something new. The brush stroke leaves a mark on the canvas, and the different phases of work are allowed to remain visible. Art, in principle, is not charitable or consolatory. It strives for independence. It's a way of telling or relating and of investigating the uncertain. In psychotherapy, one is likewise faced with something vague, yet is permitted to wonder in its presence.

2 For quite some time now, your paintings have combined themes of parenthood, play, construction and danger with asphalt milling machines, snow ploughs, baby prams and the like. Can you tell us a bit more about the backgrounds and meanings of these things in your work?

My painting *A Part of the World / Osa maailmaa* (2006) was on display in my exhibition at the tm•gallery in 2007, after which the Helsinki Art Museum acquired it into their own collections. Although the painting isn't on view in the current exhibition, it tells an important personal story about the danger of getting run over by a lorry. Narrated from an adult point of view, the story links up with my interest in lorries and construction machines: "...My mother is pushing my little brother in his pram, I am skipping ahead. We arrive at a crossroads, I first and my mother behind. A lorry is rolling down the hill towards us, but I don't see it, neither do I hear it; I am just skip-

ping along. Stop! My mother cries out loud. I stop instinctively and at the same time just in front of me the huge lorry brakes with tires grinding. I understand that I am not a baby anymore like my little brother. My mother can shout but I myself have to stop unless I want to be driven over by the lorry. One has to accept being a part of the world..." (Quote from *Anna-Leena Vilhunen, Maalauksia Paintings Gemälde 2001–2007*, trans. Tiina Valkeapää and Tuulikki Valta, 2007).

An excavator digging into the ground both excites and perplexes me at the same time. I'm enchanted by the well-ordered functioning and enigmatic masculine beauty of construction machines. They break and smash things, yet they're not just childishly fascinating or dangerous. I also think about the social issues involved in intensive construction. As a child I played a lot with dolls and sometimes with lorries too, but I'm not planning on learning how to operate a real excavator.

My paintings on the *Doll pram* theme (2020–2021) are based on a memory of practicing grandparenthood and parenthood through playing. We pushed a baby doll around in a pram: I was its grandmother while my now adult child was its mother. To cover the same distance in the same time as an adult, the small child needs to take two steps instead of one. Doll prams and baby prams are vehicles of transportation and movement. Just like lorries and machines working at construction sites, they're part of traffic, and traffic too is a form of human interaction.

The White Asphalt Milling Machine / Valkoinen asfalttijyrsin (2021) is based on my own photograph of a tall, light-gray milling machine. It's like some kind of large animal, a fat giraffe or rhinoceros. *Snow Plough and a Child / Lumiaura ja lapsi* (2021) is in turn based on a childhood reminiscence. The plough approached my brother and myself from behind. Glee-fully, we jumped to the side of the road to wait for the upcoming shower of snow. The driver noticed us, came out of his cabin and told us that our play was dangerous. We only realized it then. I wanted to paint into this work the sensation of whirling snow, the contrast between levity and threat.

I search the depths for things to unearth, and I compare this to the work of excavators and drill rigs, and even to the haste of a parent pushing a pram through slush. I compare my work to the different phases of construction. I'm still part of the world – at least as long as I paint.

3 Could you tell us a little bit more about your painting process? How do you know when a work is finished?

When I'm out and spot an excavator, I don't see it precisely, I can't identify the model or manufacturer, nor am I interested in its technical details. My head is also turned by little children. I make observations of fleeting moments, usually about the commonplace and the ugly. By means of painting I'm able to modify my artworks freely. I want to cross boundaries.

As I make new layers, the painted surface acquires three-dimensional mass, its thickness and thinness are conscious choices. My work involves an expressive digging of depths, I compare it to the use of excavators and drilling rigs. I search for something to dig up, something of which I have a visual scent, memory or experience.

Painting is my instrument, a means to understand the world. I play paint like an instrument. I don't paint for fun, even though I admit I might laugh by myself when I see a lorry on the street that resembles my painting. Working on a painting can be rewarding in itself, despite its laboriousness. The ambiguity and slowly unfolding decisions characteristic of artistic work are difficult and fascinating at the same time. I like to exert myself. I strive to paint weightiness lightly.

As mentioned, my painting repeats certain contents and forms, it's an investigation of the same recurring themes. I

suppose this constitutes the individual and recognizable style of the artist – at least in part. I'm in the habit of painting like I write: I spread out, break down, add, remove and rebuild again. I deepen my work through recurrences and reiterations. I use time. The painting is finished when nothing more can be added to it or taken away from it.

4 Your paintings are quite colorful and expressive. How would you describe your coloration, brushwork and overall relation to paint as a medium?

Besides considering color in terms of its tone, brightness, saturation and so on, I regard it as material to work with. It's paint that consists of pigments, or coloring agents, and purpose-made adhesives. In any given work, the degrees of fluidity and translucency of the paints are crucial, as they provide the means to convey a sense of space and spatiality, among other things. I also control the speed of my brush strokes, or the tempo of my painting, which is also affected by the slickness of the painting surface.

The work may end up having numerous layers of paint. Paint has mass, it can be sculpted and stroked and layered with varying degrees of translucency and opacity. Colors are non-independent and relative; they're allowed to show. Color can sing. My relationship to paint, as both color and working material, is one of tuning – a tuning that is meant to prevent disruptions in the viewer's gaze and thus to also pre-empt the question, 'why is that there, like that'. Coloration can tell stories, make claims, express and emphasize things. By combining colors one can hit upon something that's not self-evident.

I use brushes of different shapes and sizes. I attune the pressure of my strokes from light touch to heavy force. I scrape and scratch with palette knives. By repositioning my works in the studio, one next to the other, I can see what they have to say to one another. A painting can't be completed without this kind of digging and personal concern. It's a process that involves various phases that border on the accidental and random. The marks of the work put in should remain visible.

I'm intrigued by what a picture or painting is. A painting doesn't necessarily refer to something beyond itself or depict something representational, abstract or something in between – half-abstract. It just is, but never entirely detached from its context. I wonder whether how the work is seen depends on who is looking.

5 You've said that painting is also a form of interaction. With whom or what do you interact with when you paint, and what is this interaction like? I assume the audience also plays an important role in your work, in one way or another.

I tell stories by painting. I paint several works at the same time and usually spend a long time on each one. Even though I think I've invented something new, certain familiar color combinations and contents seem to repeat themselves. The internal speech involved in painting wouldn't be possible without connections to other people and one's surroundings. Receptivity is also needed.

Painting and exhibiting are forms of presenting and performing, of surrendering oneself to interaction. Paintings mirror and feed each other, they're in a conversation together. This dialogue is continued in the exhibition space with the audience. When viewers share their opinions with me, I can gain new and productive insights into my work.

There is an interaction between other people and oneself (and one's quirks) without any requirement for precise verbalization. Words, speech, writing, verbal articulations – these can never be completely exhaustive or exact. I paint despite being unable or unwilling to fully say why I do so. It's been suggested that the contents of visual artworks can't be reduced to verbal propositions. Paintings work on their own terms. To this I might add that they still have a lot in common. I'm interested in the multiple directions that conversations can take in artistic work. The same world is being investigated with different instruments. We're each other's moving mirrors and audiences, both for ourselves and for others simultaneously.

In her artwork, German photographer Katharina Sieverding has explored possibilities for expressing contemporary political and global issues. In *Body of Truth*, a documentary film from 2019, she suggests that boundaries are the root of all evil. The self is demarcated from others by a boundary; what is missing, she claims, is a proper appreciation of the other in the self. It seems to me, maybe simplifying a little that here Sieverding regards boundaries as violently imposed shackles. I would like to broaden the perspective to include positive notions of separateness and boundaries. The ability to reflect in oneself, or through oneself, the world and the experience of others is crucial to psychotherapeutic work as well.

6 On the whole, there seems to be a slight tension between the construction machines and the people that co-exist in your paintings. One might say that your paintings thus reveal a particular experience of inhabiting (or being in) the world. What do you think?

Certainly, the link between prams and work machinery has been a key starting point for me. Whether or not their association via painting feels odd isn't significant. My work is about more than just concrete machines or vehicles. Through painting, my ambition is to reach deep into an incandescent reality. For me, painting is the most familiar way to do so.

Being an artist doesn't require one to pursue egocentric eccentricity or to bolster the myth of the genius. It can be a calling and a concern for interaction. I'd like to uphold the responsibility of artists to use their talents and to care for the world through their work. Art is necessary.